

RICHARD OSMAN

#1 ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

σφαίρα
που

ΑΣΤΟΧΗΣΕ

Μετάφραση:
Αύγουστος Κορτώ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
8.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

σφαίρα
που
ΑΣΤΟΧΗΣΕ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η σφαίρα που αστόχησε**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Bullet That Missed

Από τις Εκδόσεις Penguin Random House UK, Λονδίνο, 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Richard Osman

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Χρίστος Κυθρεώτης

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Richard Bravery/Penguin Random House UK

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Richard Osman, 2022

All rights reserved.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2023, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4926-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4927-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

RICHARD OSMAN

σφαίρα
που
ΑΣΤΟΧΗΣΕ

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

Στην Ίγκριοντ. Σε περίμενα.

Η Μπέθανι Γουέιτς καταλαβαίνει πως δεν υπάρχει πλέον γυρισμός. Ώρα να φανεί γενναία, και να δει πώς θα εξελιχθεί η όλη κατάσταση.

Ζυγιάζει τη σφαίρα στο χέρι της.

Το νόημα της ζωής είναι να αντιλαμβάνεσαι τις ευκαιρίες. Να αντιλαμβάνεσαι πόσο σπάνια προκύπτουν, κι έπειτα να στέκεσαι στο ύψος τους όταν προκύψουν.

«Έλα βρες με. Να μιλήσουμε θέλω μόνο». Αυτό έγραφε το μείλ. Έκτοτε, το κλωθογυρίζει ολοένα στο μυαλό της. Να πάει;

Κάτι τελευταίο, πριν αποφασίσει: να στείλει ένα μήνυμα στον Μάικ.

Ο Μάικ ξέρει το άρθρο που ετοιμάζει. Δεν ξέρει τις λεπτομέρειες –ως δημοσιογράφος, οφείλει να κρατά μυστικά– αλλά ξέρει πως είναι ριψοκίνδυνο. Είναι απίκο αν τον χρειαστεί, αλλά ορισμένα πράγματα πρέπει να τα κάνεις μόνος σου.

Ό,τι κι αν συμβεί απόψε, θα 'ταν θλιβερό να εγκαταλείψει τον Μάικ Γουάγκχορν. Είναι καλός φίλος. Άνθρωπος καλόκαρδος, με χιούμορ. Γι' αυτό τον λατρεύουν οι θεατές.

Όμως η Μπέθανι έχει πιο μεγάλα όνειρα, κι ίσως αυτή να είναι η ευκαιρία της. Επικίνδυνη ευκαιρία, μα ευκαιρία μολαταύτα.

Γράφει το μήνυμα και πατάει αποστολή. Δε θα της απαντήσει απόψε· είναι περασμένη η ώρα. Καλύτερα. Σαν ν' ακούει τη φωνή του τώρα: «Ποιος στέλνει μήνυμα στις δέκα το βράδυ; Ο μιλένιαλ κι ο πέφτουλας, να ποιος».

Φύγαμε, λοιπόν. Ήρθε η ώρα της Μπέθανι, η στιγμή που θα γυρίσει τον τροχό της τύχης. Θα ζήσει ή θα πεθάνει;

Βάζει ένα ποτό και ρίχνει μια τελευταία ματιά στη σφαίρα. Ειλικρινά, δεν έχει άλλη επιλογή.

Πίνει στις ευκαιρίες.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Σε κάθε γωνία, κι ένα γνώριμο πρόσωπο

«Δε χρειάζομαι βάψιμο», λέει ο Ρον. Κάθεται σε καρέκλα με όρθια ράχη, διότι ο Ιμπραϊμ του είπε ότι δεν πρέπει να καμπουριάζεις στην τηλεόραση.

«Αλήθεια;» αποκρίνεται η μακιγέζ του, η Πολίν Τζένκινς, βγάζοντας βουρτσάκια και παλέτες απ' την τσάντα της. Έχει στήσει έναν καθρέφτη σ' ένα απ' τα τραπέζια της Αίθουσας Παζλ. Ο καθρέφτης περιβάλλεται από γλόμπους κι η λάμψη αναπηδά στα σκουροκόκινα σκουλαρίκια της καθώς λικνίζονται πέρα δώθε.

Ο Ρον νιώθει ένα ελαφρό τσίτωμα αδρεναλίνης. Άρχοντας. Μια δόση τιβί. Πού είναι οι άλλοι, όμως; Τους είπε ότι μπορούσαν να του κάνουν παρέα «αν ήθελαν, δεν τρέχει» και θα τον τσουύξει αν δεν εμφανιστούν.

«Να με αποδεχτούν όπως είμαι», λέει ο Ρον. «Το 'χω κερδίσει αυτό το μούτρο, έχει την ιστορία του».

«Ιστορία τρόμου, με όλο το θάρος», λέει η Πολίν, κοιτάζοντας μια παλέτα με χρώματα, κι έπειτα το πρόσωπο του Ρον. Του στέλνει ένα αέρινο φιλάκι.

«Δεν είναι ανάγκη να 'ναι όλοι κούκλοι», λέει ο Ρον. Οι φίλοι του ξέρουν ότι η συνέντευξη αρχίζει στις τέσσερις. Θα 'ρθούνε, δεν μπορεί.

«Σ' αυτό με βρίσκεις σύμφωνη, αγάπη», λέει η Πολίν. «Δεν κάνω θαύματα. Αλλά σε θυμάμαι απ' τα παλιά. Ωραίος μούργος δεν ήσουν, εφόσον σ' αρέσει αυτός ο τύπος;»

Ο Ρον γρυλίζει.

«Κι εμένα *όντως* μ' αρέσει, για να 'μαι ειλικρινής, είναι το καλύ-

τερό μου. Μια ζωή αγωνιζόσουν για την εργασία, έτσι δεν είναι; Δε μασούσες πουθενά». Η Πολίν ανοίγει μια πουδριέρα. «Τα πιστεύεις ακόμη όλ' αυτά, έτσι; Το δίκιο του εργάτη;»

Οι ώμοι του Ρον γέρνουν μια ιδέα προς τα πίσω, σαν του ταύρου που ετοιμάζεται να μπει στην αρένα. «Αν τα πιστεύω ακόμη; Αν πιστεύω ακόμη στην ισότητα; Αν πιστεύω ακόμη στην ισχύ του μόχθου; Πώς σε λένε;»

«Πολίν», λέει η Πολίν.

«Αν πιστεύω ακόμη στην αξιοπρέπεια του δίκαια πληρωμένου μεροκάματου, Πολίν; Πιο πολύ από ποτέ».

Η Πολίν γνέφει καταφατικά. «Ωραία. Τότε κλείσε τη στοματάρα σου για πέντε λεπτά κι άσε με να κάνω τη δουλειά για την οποία πληρώνομαι, που είναι να θυμίσω στους θεατές του *South East Tonight* τι παίδαρος είσαι».

Το στόμα του Ρον ανοίγει, ωστόσο –πράγμα ασυνήθιστο γι' αυτόν– δε βγάζει λέξεις. Η Πολίν αρχίζει να απλώνει το φον ντε τεν χωρίς χρονοτριβή. «Του κώλου αξιοπρέπεια. Μα τι πανέμορφες ματάρες είναι αυτές; Σαν τον Τσε Γκεβέρα, αν δούλευε λιμενεργάτης».

Στον καθρέφτη του, ο Ρον βλέπει την πόρτα της αίθουσας να ανοίγει. Η Τζόις μπαίνει. Ήξερε πως δε θα τον απογοήτευε. Αν μη τι άλλο, διότι θα 'ναι παρών ο Μάικ Γουάγκχορν. Η όλη φάση ήταν δική της ιδέα, η αλήθεια να λέγεται. Εκείνη επέλεξε τον φάκελο.

Ο Ρον παρατηρεί ότι η Τζόις φορά καινούργια ζακέτα. Δεν κρατιέται η άτιμη.

«Μας είπες πως δε θα καθόσουν να σε βάψουν, Ρον», λέει η Τζόις.

«Σε αναγκάζουν», λέει ο Ρον. «Από δω η Πολίν».

«Γεια σου, Πολίν», λέει η Τζόις. «Χαρά στο κουράγιο σου».

«Μου 'χουν τύχει και χειρότερα», λέει η Πολίν. «Δούλευα στο *Casualty*».*

Η πόρτα ανοίγει πάλι. Μπαίνει ένας εικονολήπτης και κατόπιν ένας ηχολήπτης, κι από πίσω ακολουθεί μια λάμψη άσπρης κόμης, το σιγανό θρόισμα του ακριβού κοστουμιού, και το άψογο, αρρενωπό κι ωστόσο διακριτικό άρωμα του Μάικ Γουάγκχορν. Ο Ρον βλέπει την Τζόις να κοκκινίζει. Θα γυρνούσε τα μάτια ειρωνικά, αν δεν τον πασάλειβαν κονσίλερ.

* Βρετανική δραματική σειρά ιατρικής θεματολογίας. (Σ.τ.Μ.)

«Έχουμε απαρτία, λοιπόν», λέει ο Μάικ, με χαμόγελο λευκό σαν τα μαλλιά του. «Εγώ είμαι ο Μάικ Γουάγκχορν. Ο ένας και μοναδικός, αποφεύγετε τα αντίγραφα».

«Ρον Ρίτσι», λέει ο Ρον.

«Αυτοπροσώπως», λέει ο Μάικ, σφίγγοντας το χέρι του Ρον. «Δεν έχεις αλλάξει καθόλου, έτσι; Νιώθω σαν να είμαι σε σαφάρι και να βλέπω λιοντάρι από κοντά. Είναι λιοντάρι ο άνθρωπος, έτσι, Πολίν;»

«Κάτι είναι, σίγουρα», συμφωνεί η Πολίν, πουδράροντας τα μάγουλα του Ρον.

Ο Ρον βλέπει τον Μάικ να στρέφει αργά το κεφάλι προς την Τζόις, να της βγάζει απαλά τη ζακέτα με τα μάτια. «Κι εσείς, μπωρώ να μάθω ποια είστε;»

«Τζόις Μεντοουκρόφτ». Μόνο που δεν υποκλίνεται.

«Σαφέστατα», λέει ο Μάικ. «Είστε λοιπόν ζευγάρι με τον θαυμάσιο κύριο Ρίτσι, Τζόις;»

«Ω Θεέ μου, όχι, αλίμονο, ούτε κατά διάνοια, όχι, Θεός φυλάξοι. Όχι», λέει η Τζόις. «Φίλοι είμαστε. Χωρίς παρεξήγηση, Ρον».

«Φίλοι. Μάλιστα», λέει ο Μάικ. «Τυχερούλη Ρον».

«Πάψε να φλερτάρεις, Μάικ», λέει η Πολίν. «Κανείς δεν τσιμπάει».

«Α, η Τζόις θα τσιμπήσει», λέει ο Ρον.

«Όντως», λέει η Τζόις. Μονολογώντας, αλλά αρκετά δυνατά ώστε να ακούγεται.

Η πόρτα ανοίγει ξανά κι ο Ιμπραϊμ χώνει το κεφάλι στο άνοιγμα. Έτσι μπράβο, το αγόρι! Μόνο η Ελίζαμπεθ λείπει πλέον. «Άρρησα πολύ;»

«Πάνω στην ώρα ήρθες», λέει η Τζόις.

Ο ηχολήπτης στερεώνει ένα μικρόφωνο στο πέτο του Ρον. Ο Ρον φοράει σακάκι πάνω απ' το μπλουζάκι της Γουέστ Χαμ, κατόπιν επιμονής της Τζόις. Είναι περιττό, κατά τη γνώμη του. Αν μη τι άλλο, συνιστά ιεροσουλία. Ο Ιμπραϊμ κάθεται δίπλα στην Τζόις και κοιτά τον Μάικ Γουάγκχορν.

«Είστε πολύ γοητευτικός, κύριε Γουάγκχορν. Κλασική ομορφιά».

«Ευχαριστώ», λέει ο Μάικ, συναινώντας μ' ένα νεύμα. «Παίζω σκουός, βάζω ενυδατική και η φύση φροντίζει για τα υπόλοιπα».

«Και καμιά χιλιάρα τη βδομάδα για βαφτικά», λέει η Πολίν, προσθέτοντας τις τελευταίες πινελιές στον Ρον.

«Κι εγώ είμαι γοητευτικός, το επισημαίνουν συχνά», λέει ο Ιμπραΐμ. «Σκέφτομαι πως ίσως, αν η ζωή μου είχε ακολουθήσει άλλη τροχιά, να ήμουν κι εγώ τηλεπαρουσιαστής».

«Δεν είμαι τηλεπαρουσιαστής», λέει ο Μάικ. «Είμαι δημοσιογράφος που τυχαίνει να παρουσιάζει δελτία ειδήσεων».

Ο Ιμπραΐμ κατανεύει. «Εξαιρετικό μυαλό. Κι ένστικτο για τις δυνατές ιστορίες».

«Βασικά, γι' αυτό βρίσκομαι εδώ», λέει ο Μάικ. «Με το που διάβασα το μείλ, οσμίσηκα θέμα. Ένας νέος τρόπος ζωής, κοινότητες συνταξιούχων, και στο κέντρο όλων αυτών το διάσημο πρόσωπο του Ρον Ρίτσι. Οπότε είπα, *Ναι, οι θεατές θα γουστάρουν μια δόση*».

Τις τελευταίες βδομάδες επικρατεί ησυχία, αλλά ο Ρον είναι περιχαρής που η συμμορία είναι και πάλι εν δράσει. Η όλη συνέντευξη αποτελεί τέχνασμα. Πλεκτάνη που κατέστρωσε η Τζόις για να δελεάσει τον Μάικ Γουάγκχορν να επισκεφτεί το Κούπερς Τσείζ. Να δει αν θα μπορούσε να τους βοηθήσει με την υπόθεση. Η Τζόις έστειλε μείλ σ' έναν απ' τους παραγωγούς. Μολαταύτα, αυτό σημαίνει ότι ο Ρον θα ξαναβγει όντως στην τηλεόραση, κι είναι πανευτυχής.

«Θα 'ρθείτε έπειτα να δειπνήσουμε μαζί, κύριε Γουάγκχορν;» ρωτά η Τζόις. «Έχουμε κλείσει τραπέζι στις πεντέμισι. Όταν θα 'χει κόψει η κίνηση».

«Λέγε με Μάικ, παρακαλώ», λέει ο Μάικ. «Και δυστυχώς, δεν το νομίζω. Προσπαθώ να μην ανακατεύομαι με ανθρώπους. Ξέρεις, ιδιωτική ζωή, μικρόβια, διάφορα. Είμαι σίγουρος ότι καταλαβαίνεις».

«Α», λέει η Τζόις. Ο Ρον βλέπει την απογοήτευσή της. Αν υπήρχε μεγαλύτερος φαν του Μάικ Γουάγκχορν στο Κεντ ή το Σάσεξ, πολύ θα 'θελε να τον γνωρίσει. Στην πραγματικότητα, τώρα που το σκέφτεται στ' αλήθεια, δε θα 'θελε να τον γνωρίσει.

«Το αλκοόλ πάντα ρέει άφθονο», λέει ο Ιμπραΐμ στον Μάικ. «Κι υποψιάζομαι ότι θα 'ναι εκεί και πολλοί θαυμαστές σας».

Ο Μάικ σωπαίνει για να το σκεφτεί.

«Και μπορούμε να σας πούμε τα πάντα για τη Λέσχη Φόνων της Πέμπτης», λέει η Τζόις.

«Λέσχη Φόνων της Πέμπτης;» λέει ο Μάικ. «Ακούγεται σαν κάτι που έβγαλες απ' το μυαλό σου».

«Όλα απ' το μυαλό μας τα βγάζουμε, αν το καλοσκεφτείς», απαντά ο Ιμπραΐμ. «Το αλκοόλ είναι επιδοτούμενο, παρεμπιπτόντως».

Προσπάθησαν να καταργήσουν την επιδότηση, αλλά οργανώσαμε μια συνάντηση κι ανταλλάξαμε λόγια, και το μετάνιωσαν. Και θα φροντίσουμε να 'χετε ξεμπερδέψει ως τις επτάμισι».

Ο Μάικ κοιτάζει το ρολόι του, κι έπειτα την Πολίν. «Προλαβαίνουμε, λες, ένα γρήγορο βραδινό;»

Η Πολίν κοιτά τον Ρον. «Θα 'ρθεις κι εσύ;»

Ο Ρον κοιτά την Τζόις, που γνέφει ναι, όλο σθένος. «Έτσι φαίνεται, ναι».

«Τότε θα κάτσουμε», λέει η Πολίν.

«Ωραία, πολύ ωραία», λέει ο Ιμπραΐμ. «Είναι ένα ζήτημα που θα θέλαμε να κουβεντιάσουμε μαζί σας, Μάικ».

«Τι ζήτημα;» ρωτά ο Μάικ.

«Κάθε πράγμα στην ώρα του», λέει ο Ιμπραΐμ. «Δε θέλω να σας αποσπάσω την προσοχή απ' τον Ρον».

Ο Μάικ κάθεται σε μια πολυθρόνα απέναντι απ' τον Ρον κι αρχίζει να μετρά ως το δέκα. Ο Ιμπραΐμ σκύβει πάνω απ' την Τζόις.

«Κάνει δοκιμή στον ήχο του μικροφώνου του».

«Το κατάλαβα», λέει η Τζόις και ο Ιμπραΐμ κουνάει καταφατικά το κεφάλι. «Σ' ευχαριστώ που τον κατάφερες να μείνει για το δείπνο – ποτέ δεν ξέρεις, έτσι;»

«Ποτέ δεν ξέρεις, Τζόις, πράγματι. Ενδεχομένως οι δυο σας να παντρευτείτε ως το τέλος του έτους. Κι ακόμα κι αν δεν παντρευτείτε, ένα ενδεχόμενο για το οποίο πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι, είμαι βέβαιος πως κατέχει ένα σωρό πληροφορίες για την Μπέθανι Γουέιτς».

Η πόρτα ανοίγει πάλι και η Ελίζαμπεθ μπαίνει στην αίθουσα. Όλο το τσούρμιο απαρτιά. Ο Ρον παριστάνει ότι δε συγκινείται. Την τελευταία φορά που είχε γύρω του μια τέτοια συμμορία φίλων, είχαν καταλήξει στο νοσοκομείο χτυπημένοι από τις ασπίδες των αστυνομικών, στην απεργία των τυπογράφων του Ουάπινγκ.

«Πείτε ότι δεν είμαι εδώ» λέει η Ελίζαμπεθ. «Αλλαγμένο σε βλέπω, Ρον, τι έγινε; Δείχνεις... υγιής».

Ο Ρον γρυλίζει, αλλά βλέπει την Πολίν που χαμογελά. Άψογο χαμόγελο, της το αναγνωρίζει. Είναι για τα δόντια του η Πολίν; Κοιτάζει τα εβδομήντα – μήπως του πέφτει μικρή; Και ποια κατηγορία είναι για τα δόντια του την σήμεραν ημέραν; Πάει καιρός από τότε που δοκίμασε να το διαπιστώσει. Όπως και να 'χει, τι χαμόγελο...

Είναι δύσκολο να διευθύνεις μια συμμορία διακίνησης ναρκωτικών της τάξης πολλών εκατομμυρίων απ' το κελί της φυλακής. Αλλά δεν είναι, όπως διαπιστώνει η Κόνι Τζόνσον, ανέφικτο.

Οι περισσότεροι σωφρονιστικοί υπάλληλοι κάνουν τα στραβά μάτια, και γιατί να μην τα κάνουν; Ένα κάρο λεφτά μοιράζει. Είναι ακόμη κάνα δυο δεσμοφύλακες που δε συνεργάζονται ωστόσο, κι έτσι η Κόνι έχει ήδη αναγκαστεί να καταπιεί δυο παράνομες κάρτες SIM αυτή τη βδομάδα.

Τα διαμάντια, οι φόνοι, ο σάκος με την κοκαΐνη. Της την είχαν στήσει αριστοτεχνικά, κι η δικάσιμος είναι σε δυο μήνες. Στο μεταξύ, θέλει να διατηρήσει την επιχείρηση λειτουργική.

Μπορεί να καταδικαστεί, μπορεί και όχι, αλλά η Κόνι προτιμά να κλίνει προς την αισιοδοξία σε όλες τις περιστάσεις. Να κάνει σχέδια για την επιτυχία, έλεγε η μαμά της, αν και λίγο αργότερα πέθανε, την πάτησε ένα ανασφάλιστο φορηγάκι.

Πάνω απ' όλα, είναι ωφέλιμο να παραμένεις πολυάσχολος. Η ρουτίνα έχει σημασία στη φυλακή. Επιπλέον, είναι σημαντικό να ανυπομονείς για ορισμένα πράγματα, κι η Κόνι ανυπομονεί να σκοτώσει τον Μπόγκνταν. Εκείνος φταίει που η Κόνι βρίσκεται εδώ μέσα, και δεν πα να μοιάζουν τα μάτια του με βουνίσσιες λίμνες, πρέπει να φύγει απ' τη μέση.

Όπως κι ο παπούς. Αυτός που βοήθησε τον Μπόγκνταν να την ενοχοποιήσει. Έχει ρωτήσει κι έχει μάθει ότι τον λένε Ρον Ρίτσι. Θα πρέπει να φύγει απ' τη μέση κι αυτός. Θα τους αφήσει ήσυχους

μέχρι και μετά το τέλος της δίκης –οι ένορκοι δεν εγκρίνουν τις δολοφονίες μαρτύρων–, αλλά έπειτα θα τους σκοτώσει και τους δύο.

Ρίχνοντας μια ματιά στο κινητό της, η Κόνι βλέπει ότι ένας απ' τους τύπους που δουλεύει στη διοικητική πτέρυγα της φυλακής είναι στο Tinder. Έχει αρχή φαλάκρας και στέκεται δίπλα σε κάτι που μοιάζει με Volno, αν έχεις τον Θεό σου, αλλά τον τσεκάρει μολαταύτα, διότι ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να σου φανεί χρήσιμος. Βλέπει μεμιάς ότι ταιριάζανε. Οποία έκπληξις!

Η Κόνι έχει ερευνήσει ακροθιγώς και τον Ρον Ρίτσι. Παλιά ήταν διάσημος, απ' ό,τι φαίνεται – το '70 και το '80. Κοιτάζει τη φωτογραφία του στο κινητό της, ένα πρόσωπο αποτυχημένου μποξέρ να φωνάζει σ' έναν τηλεβόα. Προφανώς, πρόκειται για άντρα που απολάμβανε τα φώτα της δημοσιότητας.

Τυχερούλη Ρον Ρίτσι, σκέφτεται η Κόνι. Θα ξαναγίνεις διάσημος όταν ξεμπερδέψω μαζί σου.

Ένα είναι βέβαιο: η Κόνι θα κάνει ό,τι μπορεί για να μείνει στη φυλακή το μικρότερο δυνατό διάστημα. Και μόλις βγει, ο χαμός θ' αρχίσει στ' αλήθεια.

Καμιά φορά στη ζωή πρέπει απλώς να κάνεις υπομονή. Μέσ' απ' το καγκελόφραχτο παράθυρό της η Κόνι βλέπει το προαύλιο της φυλακής και τους λόφους στο βάθος. Ανάβει τη μηχανή Nespresso.

Ο Μάικ κι η Πολίν δειπνούν μαζί τους.

Ο Ιμπραΐμ είναι πανευτυχής όταν όλη η συμμορία βρίσκεται σε απαρτία. Όλοι μαζί, και με μια αποστολή κατά νου. Η Τζόις ήταν κατηγορηματική – έπρεπε να ερευνήσουν την υπόθεση Μπέθανι Γουέιτς. Ο Ιμπραΐμ έσπευσε να συμφωνήσει. Κατ' αρχάς, διότι πρόκειται για ενδιαφέρουσα υπόθεση. Ανεξιχνίαστη υπόθεση. Αλλά κυρίως διότι ο Ιμπραΐμ έχει ερωτευτεί το καινούργιο σκυλί της Τζόις, τον Άλαν, και φοβάται πως, αν την εκνευρίσει, η Τζόις μπορεί να του περιορίσει την πρόσβαση.

«Λίγο κόκκινο, Μάικ;» ρωτά ο Ρον, με το μπουνκάλι υψωμένο.

«Τι είναι;» λέει ο Μάικ.

«Τι εννοείς;»

«Τι κρασί είναι;»

Ο Ρον σηκώνει τους ώμους. «Κόκκινο, δεν ξέρω τη μάρκα».

«Εντάξει, ας ζήσουμε επικίνδυνα μια φορά», λέει ο Μάικ κι αφήνει τον Ρον να του βάλει κρασί.

Όλοι τους λαχταρούν να συζητήσουν με τον Μάικ Γουάγκχορν για τη δολοφονία της Μπέθανι Γουέιτς. Υποθέτουν πως θα κατέχει πληροφορίες που δε δημοσιοποιήθηκαν επισήμως απ' την αστυνομία. Ο Μάικ δεν το ξέρει αυτό ακόμη, φυσικά. Απλώς απολαμβάνει κερασμένο κρασί με τέσσερις άκακους συνταξιούχους.

Ο Ιμπραΐμ θα είναι υπομονετικός μέχρι να αρχίσει να μιλά για τον φόνο, διότι ξέρει ότι η Τζόις είναι ενθουσιασμένη που γνώρισε τον Μάικ κι έχει να του θέσει ένα σωρό ερωτήσεις πρώτη. Τις έχει

γράψει σ' ένα σημειωματάριο που βρίσκεται στην τσάντα της, για την περίπτωση που ξεχάσει καμιά.

Τώρα που ο Μάικ έχει μπροστά του ένα ποτήρι αδιευκρίνιστο κόκκινο, η Τζόις προφανώς αισθάνεται ότι μπορεί να αρχίσει. «Όταν λες τις ειδήσεις, Μάικ, είναι όλα γραμμένα, ή σ' αφήνουν να τις διατυπώσεις με δικές σου λέξεις;»

«Εξαιρετική ερώτηση», λέει ο Μάικ. «Οξυδερκής, φτάνει στο ζουμί της υπόθεσης. Είναι όλα γραμμένα, αλλά δεν είμαι πάντα υποχρεωμένος να μένω πιστός στο κείμενο».

«Το 'χεις κερδίσει αυτό το δικαίωμα, τόσα χρόνια», λέει η Τζόις, κι ο Μάικ συμφωνεί.

«Με βάζει σε μπελάδες κάθε τόσο αυτή η συνήθεια», λέει ο Μάικ. «Με ανάγκασαν να παρακολουθήσω μαθήματα αμεροληψίας στο Θάνετ».

«Μπράβο», λέει η Ελίζαμπεθ.

Ο Ιμπραϊμ βλέπει την Τζόις που ρίχνει μια κλεφτή ματιά στο σημειωματάριο στην τσάντα της.

«Φοράς ποτέ κάποιο ξεχωριστό ρούχο όταν λες τις ειδήσεις;» ρωτά η Τζόις. «Συγκεκριμένες κάλτσες ή κάτι παρόμοιο;»

«Όχι», λέει ο Μάικ. Η Τζόις κατανεύει, ελαφρώς απογοητευμένη, κι έπειτα ρίχνει άλλη μια ματιά στη λίστα.

«Τι γίνεται αν πρέπει να πας τουαλέτα την ώρα που είσαι στον αέρα;»

«Για όνομα του Θεού, Τζόις», λέει η Ελίζαμπεθ.

«Πηγαίνω πριν βγούμε στον αέρα», λέει ο Μάικ.

Παρότι έχει πλάκα όλο αυτό, ο Ιμπραϊμ αναρωτιέται μήπως ήρθε η ώρα να κάνει ο ίδιος την αρχή της αποψινής διαδικασίας. «Που λες, Μάικ, έχουμε ένα—»

Η Τζόις ακουμπά το χέρι στο μπράτσο του. «Συγγνώμη, Ιμπραϊμ, ένα δυο πράγματα ακόμα. Πώς είναι η Άμπερ ως άνθρωπος;»

«Ποια είναι η Άμπερ;» λέει ο Ρον.

«Η συμπαρουσιάστρια του Μάικ», λέει η Τζόις. «Ειλικρινά, Ρον, γίνεσαι ρεζίλι».

«Γίνομαι συχνά, όντως», λέει ο Ρον. Κοιτάζει κατάματα την Πολίν, η οποία, κατά τη γνώμη του Ιμπραϊμ, κάθισε τελειώς εσκεμμένα δίπλα στον Ρον στην αρχή του δείπνου. Συνήθως δίπλα στον Ρον κάθεται ο Ιμπραϊμ. Δεν πειράζει.

«Είναι μόνο τρία χρόνια στο κανάλι, αλλά έχω ήδη αρχίσει να τη συμπαθώ», λέει η Τζόις.

«Είναι φοβερή», λέει ο Μάικ. «Γυμνάζεται πολύ, αλλά είναι φοβερή».

«Κι έχει κι υπέροχα μαλλιά», λέει η Τζόις.

«Τζόις, πρέπει να κρίνεις τους τηλεπαρουσιαστές με γνώμονα τη δημοσιογραφική τους αξία», λέει ο Μάικ. «Κι όχι απ' την εμφάνισή τους. Οι γυναίκες παρουσιάστριες, ιδίως, είναι αναγκασμένες να ανέχονται αυτή τη στάση συνεχώς».

Η Τζόις γνέφει, κατεβάζει μισό ποτήρι λευκό και ξαναγνέφει. «Καταλαβαίνω, Μάικ. Απλά, πιστεύω ότι μπορείς να είσαι τρομερά ταλαντούχος και να έχεις υπέροχα μαλλιά. Μπορεί να είμαι επιπόλαιη, αλλά και τα δύο στοιχεία είναι σημαντικά για μένα. Η Κλόντια Γουίνκλιαν* είναι καλό παράδειγμα. Κι εσύ έχεις υπέροχα μαλλιά».

«Εγώ θέλω την μπριζόλα, παρακαλώ», λέει ο Μάικ στον σερβιτόρο που τους παίρνει τις παραγγελίες. «Μέτρια προς ωμή, με προτίμηση στο δεύτερο. Και να σας βγει προς το μέτριο, θα επιβιώσω όμως».

«Είχα διαβάσει ότι είσαι βουδιστής, Μάικ, ε;» Ο Ιμπραϊμ πέρασε όλο το πρωί κάνοντας έρευνα για τον καλεσμένο τους.

«Είμαι, ναι», λέει ο Μάικ. «Εδώ και τριάντα κάτι χρόνια».

«Α», λέει ο Ιμπραϊμ. «Είχα την εντύπωση ότι οι βουδιστές είναι χορτοφάγοι, έτσι δεν είναι; Ήμουν σχεδόν βέβαιος».

«Είμαι κι αγγλικανός», λέει ο Μάικ. «Οπότε διαλέγω και παίρνω. Αυτό είναι το νόημα του να είσαι βουδιστής».

«Όσο ζω, μαθαίνω», λέει ο Ιμπραϊμ.

Ο Μάικ πίνει το δεύτερο κρασί του και δείχνει έτοιμος να αγορεύσει. Τέλεια.

«Πείτε μου, λοιπόν, γι' αυτή τη Λέσχη Φόνων της Πέμπτης», λέει.

«Είναι σχετικά μυστική», λέει ο Ιμπραϊμ. «Αλλά βρισκόμαστε, μια φορά τη βδομάδα, οι τέσσερις μας, και μελετάμε παλιές υποθέσεις της αστυνομίας. Για να δούμε μήπως μπορούμε να εξιχνιάσουμε κάτι που δεν κατάφεραν να διαλευκάνουν».

«Διασκεδαστικό ως χόμπι», λέει ο Μάικ. «Να ερευνάτε παλιούς

* Αγγλίδα τηλεπαρουσιάστρια, κριτικός κινηματογράφου και δημοσιογράφος. (Σ.τ.Μ.)

φόνους. Πάω στοίχημα ότι σας κρατά απασχολημένους, ε; Τα γέρι-
κα κύτταρα της φαιάς ουσίας συνεχίζουν να δουλεύουν, έτσι; Ρον,
μήπως να παραγγέλναμε άλλο ένα κόκκινο;»

«Τελευταία ασχολούμαστε κυρίως με πρόσφατους φόνους», λέει
η Ελίζαμπεθ, αμολώντας κι άλλο το δόλωμα.

Ο Μάικ γελάει. Προφανώς, δεν πιστεύει ότι η Ελίζαμπεθ σο-
βαρολογεί. Που είναι, πιθανότατα, προτιμότερο. Δε θέλουν να τον
τρομάξουν από τώρα.

«Φαίνεται ότι δε σας πειράζει να μπλέκετε σε μετελάδες μια στο
τόσο», λέει ο Μάικ.

«Τραβούσα ανέκαθεν τους μετελάδες», λέει ο Ρον.

Η Πολίν του γεμίζει το ποτήρι. «Βασικά, να προσέχεις, Ρον, για-
τί εγώ ήμουν ανέκαθεν μετελάς η ίδια».

Ο Ιμπραϊμ ακούει το σχόλιο και χαμογελά αμυδρά, κρυφά, στην
Τζόις. Αποφασίζει ότι, προτού προσπαθήσει να καθοδηγήσει τη συ-
ζήτηση, αργά και ήρεμα, προς το θέμα της Μπέθανι Γουέιτς, έχει κι
αυτός μια ερώτηση. Γυρίζει προς το μέρος της Πολίν.

«Είσαι παντρεμένη, Πολίν;» ρωτάει.

«Χήρα», απαντά η Πολίν.

«Ατα!» λέει η Τζόις. Ο Ιμπραϊμ παρατηρεί ότι ο αποψινός συν-
δυασμός κρασιού και διασημότητας τη μετατρέπει σε παραζαλισμέ-
νη γίδα.

«Πάει καιρός που έμεινες μόνη;» ρωτά η Ελίζαμπεθ.

«Έξι μήνες», λέει η Πολίν.

«Έξι μήνες; Πολύ πρόσφατο», λέει η Τζόις κι αγγίζει το χέρι
της Πολίν. «Εγώ στους έξι μήνες έβαζα ακόμη μια επιπλέον φέτα
στη φρυγανιέρα».

Είχε έρθει η ώρα; Για πάμε, σκέφτεται ο Ιμπραϊμ. Ώρα ν' αρχί-
σει να κάνει μικρές, ανεπαίσθητες αλλαγές στη συζήτηση, ώστε να
καταλήξουν να κουβεντιάζουν για την Μπέθανι Γουέιτς. Ένας λε-
πτεπίλεπτος χορός, με τον Ιμπραϊμ στη θέση του διευθυντή χορο-
γραφίας. Έχει καταστρώσει πλήρως την πρώτη του κίνηση. «Που
λες, Μάικ, είμαι περίεργος κατά πόσο—»

«Θα σας το πω δωρεάν», λέει ο Μάικ, αδιαφορώντας για τον
Ιμπραϊμ, κουνώντας κυκλικά το κρασοπότηρο. «Αν θέλετε να εξι-
χνιάσετε φόνο, σας έχω ένα όνομα».

«Γιά ν' ακούσουμε», λέει η Τζόις.

«Μπέθανι Γουέιτς», λέει ο Μάικ.

Ο Μάικ είναι μαζί τους. Η Λέσχη Φόνων της Πέμπτης πάντα κάνει διάνα. Ο Ιμπραϊμ παρατηρεί, κι όχι για πρώτη φορά, ότι οι άνθρωποι συχνά δείχνουν τρομερά πρόθυμοι να πέσουν στις παγίδες τους.

Ο Μάικ τους αφηγείται την ιστορία που ξέρουν ήδη απ' τους φακέλους της αστυνομίας. Τον ακούνε και γνέφουν, παριστάνοντας πως δεν τα 'χουν ξανακούσει. Η ευφυέστατη νεαρή ρεπόρτερ Μπέθανι Γουέιτς. Η σημαντική υπόθεση που ερευνούσε, μια τεράστια φοροδιαφυγή, κι έπειτα ο ανεξήγητος θάνατός της. Το αμάξι της έπεσε απ' τον Γκρεμό του Σαίξπηρ μες στη μαύρη νύχτα. Μέχρι εδώ όλα γνωστά. Ο Μάικ τους δείχνει τώρα το τελευταίο μήνυμα που του έστειλε η Μπέθανι, το βράδυ πριν από τον θάνατό της: *Δεν το λέω όσο συχνά θα 'πρεπε, αλλά σε ευχαριστώ. Συγκινητικό, σαφώς. Μα κι αυτό το ξέρουν. Η μεγαλύτερη, ενδεχομένως, αποκάλυψη του αποψινού δείπνου είναι ότι ο Μάικ Γουάγκχορν πάει τουαλέτα πριν βγει στον αέρα. Ο Ιμπραϊμ αποφασίζει να δοκιμάσει την τύχη του.*

«Κανένα μήνυμα τις προηγούμενες βδομάδες; Κάτι το ασυνήθιστο; Κάτι που δεν πρόσεξε η αστυνομία;»

Ο Μάικ διατρέχει τα μηνύματά του και τους διαβάζει ορισμένα που ξεχωρίζουν. «Να πιούμε καμιά μπίρα; Έχω δει το *Line of Duty**; Έχω κι ένα για ένα άρθρο που ετοιμάζε, αλλά αυτό είναι κάνα δεκαπενθήμερο νωρίτερα. Ενδιαφέρεστε;»

«Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να βοηθήσει», λέει η Ελίζαμπεθ, βάζοντας στον Μάικ άλλο ένα ποτήρι κόκκινο.

Ο Μάικ διαβάσει από την οθόνη του κινητού του.

«Νεαρέ... έτσι με αποκαλούσε».

«Μεταξύ άλλων», λέει η Πολίν.

«Νεαρέ. Νέες πληροφορίες. Δεν μπορώ να σου πω τι, αλλά είναι σκέτος δυναμίτης. Πλησιάζω στην καρδιά του όλου πράγματος».

Η Ελίζαμπεθ γνέφει καταφατικά. «Και μοιράστηκε ποτέ μαζί σου αυτές τις πληροφορίες;»

«Όχι», λέει ο Μάικ. «Να σου πω, δεν είναι άσχημο αυτό το κόκκινο».

* Βρετανική αστυνομική τηλεοπτική σειρά. (Σ.τ.Μ.)

Η αστυφύλακας Ντόνα Ντε Φρέιτας αισθάνεται λες και κάποιος τρύπησε με μια μπουνιά τα σύννεφα.

Ξεχειλίζει ζεστασιά και θαλπωρή, νιώθει ολοζώντανη, με μια ηδονή που είναι συγχρόνως ολότελα γνώριμη αλλά κι ολότελα πρωτόγνωρη. Θέλει να κλάψει από ευτυχία και να γελάσει με την ανεπιτήδευτη χαρά της ζωής. Αν υπήρξε ποτέ πιο ευτυχισμένη, η ανάμνηση δεν της έρχεται με τη μία. Αν οι άγγελοι την έπαιρναν μαζί τους αυτή τη στιγμή –και αν έκρινε απ’ τους σφυγμούς της, υπήρχε κι αυτό το ενδεχόμενο–, θα τους άφηνε να τη σηκώσουν και συγχρόνως θα ευχαριστούσε τους ουρανούς για την καλή ζωή που είχε ζήσει.

«Πώς ήταν;» ρωτά ο Μπόγκνταν, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της.

«Καλά ήταν», λέει η Ντόνα. «Για πρώτη φορά».

Ο Μπόγκνταν κατανεύει. «Νομίζω, μπορώ και καλύτερα».

Η Ντόνα κρύβει το πρόσωπο στο στήθος του Μπόγκνταν.

«Κλαις;» ρωτά ο Μπόγκνταν. Η Ντόνα γνέφει αρνητικά χωρίς να σηκώσει το κεφάλι. Πού είναι η φάκα; Μήπως πρόκειται για ξεπέτα; Κι αν αυτή είναι η φάση του Μπόγκνταν; Είναι λίγο μοναχικός τύπος, έτσι δεν είναι; Κι αν δεν είναι συναισθηματικά διαθέσιμος; Κι αν έχει άλλη κοπέλα σ’ αυτό το κρεβάτι αύριο βράδυ; Λευκή, ξανθιά, είκοσι δύο χρονών;

Τι να σκεφτόταν; Αυτή ήταν η μία ερώτηση που ήξερε ότι δεν κάνεις στον άντρα. Σχεδόν πάντα δε σκέφτονται τίποτε απολύτως, οπότε σασσιίζουν με την ερώτηση και νιώθουν αναγκασμένοι

να σκαρφιστούν κάτι. Και πάλι, ωστόσο, θα 'θελε να ξέρει – τι να συμβαίνει πίσω απ' αυτά τα μπλε μάτια; Μάτια που σε καρφώνουν στον τοίχο. Το καθαρό μπλε του... μισό, κλαίει *αυτός* τώρα;

Η Ντόνα ανακάθεται, θορυβημένη. «Κλαις;»

Ο Μπόγκνταν κουνάει το κεφάλι.

«Γιατί κλαις; Τι έγινε;»

Την κοιτάζει μέσ' απ' τα τρυφερά του δάκρυα. «Είμαι τόσο ευτυχισμένος που είσαι εδώ».

Η Ντόνα του παίρνει ένα δάκρυ απ' το μάγουλο μ' ένα φιλή. «Σ' έχει δει ποτέ κανείς άλλος να κλαις;»

«Ένας οδοντίατρος, μια φορά», λέει ο Μπόγκνταν. «Κι η μητέρα μου. Μπορούμε να βρούμε κι άλλο ραντεβού;»

«Α, νομίζω ναι, εσύ τι λες;» λέει η Ντόνα.

«Έτσι νομίζω κι εγώ», συμφωνεί ο Μπόγκνταν.

Η Ντόνα ακουμπάει ξανά το κεφάλι στο στήθος του, βολεύεται πάνω σ' ένα τατουάζ: ένα μαχαίρι τυλιγμένο με αγκαθωτό συρματοπλέγμα. «Μήπως, ωστόσο, την επόμενη φορά να πηγαίναμε κάπου αλλού, κι όχι στις Μονομαχίες Λείζερ στο Nando's;»

«Σύμφωνοι», λέει ο Μπόγκνταν. «Μήπως την επόμενη φορά να διαλέξω εγώ;»

«Νομίζω ότι είναι προτιμότερο, ναι», λέει η Ντόνα. «Δεν είναι το δυνατό μου σημείο. Πέρασες ωραία, όμως;»

«Ναι, μ' άρεσαν τα όπλα με το λείζερ».

«Σου άρεσαν όντως, έτσι;» λέει η Ντόνα. «Τα πιτσιρίκια του πάρι-τι γενεθλίων δεν ήξεραν από πού τους ήρθε».

«Τους έδωσα ένα χρήσιμο μάθημα», λέει ο Μπόγκνταν. «Στον πόλεμο κυρίως κρύβεσαι. Καλό είναι να το μάθουν από νωρίς».

Η Ντόνα ρίχνει μια ματιά στο κομοδίνο του Μπόγκνταν. Έχει ένα εργαλείο μποντιμπλντερά για εκγύμναση γροθιάς, ένα κουτί αναψυκτικού με ανανά και γκρέιπ φρουτ, και το πλαστικό χρυσό παράσημο που κέρδισε στο λείζερ. Τι να βρήκε σ' αυτή την κρεβατοκάμαρα η Ντόνα; Έναν σύντροφο ταξιδευτή;

«Νιώθεις ποτέ ότι διαφέρεις απ' τους άλλους, Μπόγκνταν; Σαν να τους παρατηρείς απέξω;»

«Βασικά, τα αγγλικά είναι η δεύτερή μου γλώσσα», λέει ο Μπόγκνταν. «Και δεν καταλαβαίνω στ' αλήθεια πώς παίζεται το κρίκετ. Εσύ νιώθεις διαφορετική;»

«Ναι», λέει η Ντόνα. «Οι άλλοι με κάνουν να νιώθω διαφορετική, υποθέτω».

«Αλλά καμιά φορά σ' αρέσει να διαφέρεις, μήπως; Καμιά φορά είναι καλό;»

«Καμιά φορά, σαφώς. Θα 'θελα να επιλέγω εγώ πότε συμβαίνει. Τις πιο πολλές μέρες θέλω απλώς να περνάω απαρατήρητη, αλλά στο Φερχέιβεν δε μου δίνεται η δυνατότητα».

«Όλοι θέλουν να νιώθουν ξεχωριστοί, αλλά κανείς δε θέλει να νιώθει διαφορετικός», λέει ο Μπόγκνταν.

Μα κοίτα κάτι ώμους... Δυο ερωτήσεις τής έρχονται μειμιάς: μοιάζουν οι πολωνέζικοι γάμοι με τους αγγλικούς; Και θα 'ταν εντάξει να την πέσω απ' την άλλη και να κοιμηθώ;

«Να σε ρωτήσω κάτι, Ντόνα;» Ξάφνου, ο Μπόγκνταν σοβαρεύει πολύ.

Οχι.

«Φυσικά», λέει η Ντόνα. «Ό,τι θες». Εντός λογικού πλαισίου.

«Αν έπρεπε να δολοφονήσεις κάποιον, πώς θα το έκανες;»

«Υποθετικά μιλώντας;» ρωτά η Ντόνα.

«Όχι, κανονικά», λέει ο Μπόγκνταν. «Δεν είμαστε μωρά παιδιά. Είσαι αστυνομικός. Πώς θα το έκανες; Για να μη σε πιάσουν;»

Χμμ. Να 'ναι αυτό το ελάττωμα του Μπόγκνταν; Να είναι καθ' έξιν δολοφόνος; Δύσκολο να το παραβλέψεις. Όχι αδύνατον, βέβαια, αυτών των ώμων δοθέντων.

«Τι τρέχει;» ρωτά η Ντόνα. «Προς τι αυτή η ερώτηση;»

«Με ρώτησε η Ελίζαμπεθ. Ήθελε τη γνώμη μου».

Εντάξει, αυτό βγάζει νόημα. Τι ανακούφιση. Ο Μπόγκνταν δεν είναι ο παράφρων δολοφόνος – η Ελίζαμπεθ είναι. «Δηλητήριο, φαντάζομαι», λέει η Ντόνα. «Τέλος πάντων, κάτι μη ανιχνεύσιμο».

«Ναι, να μοιάζει φυσικό», συμφωνεί ο Μπόγκνταν. «Να μη μοιάζει με φόνο».

«Να τον πατήσεις με τ' αμάξι, αργά τη νύχτα», λέει η Ντόνα. «Οτιδήποτε δε σε υποχρεώνει ν' αγγίξεις το πτώμα, γιατί έτσι σε πιάνουν οι εγκληματολόγοι. Ή μ' ένα όπλο, απλά κι ωραία, μια σφαίρα, μπαμ, και την κάνεις γρήγορα, κάπου χωρίς κάμερες. Έχοντας σχεδιάσει οδό διαφυγής, φυσικά, κι αυτό είναι βασικό. Ούτε εγκληματολογικά ευρήματα, ούτε μάρτυρες, ούτε πτώμα να θάψεις – εγώ έτσι θα το έκανα. Με το κινητό κλειστό, ή το αφήνεις σ' ένα

ταξί, οπότε βρίσκεται χιλιόμετρα απ' το μέρος όπου διαπράττεις τον φόνο. Λαδώνεις μια νοσοκόμα, ίσως, προμηθεύσαι αίμα αγνώστων, και το ρίχνεις στο πτώμα. Ή...»

Ο Μπόγκνταν την κοιτάζει. Μήπως το παρατράβηξε με τις εκμυστηρεύσεις; Ίσως είναι προτιμότερο να πάει αλλού την κουβέντα.

«Τι σκαρώνει η Ελίζαμπεθ;»

«Λέει ότι κάποιος δολοφονήθηκε».

«Φυσικά, τι θα 'λεγε;» λέει η Ντόνα.

«Αλλά δολοφονήθηκε σε αμάξι, το 'σπρωξαν σε γκρεμό. Εγώ δε θα σκότωνα έτσι».

«Αμάξι σε γκρεμό; Οκεί, το βλέπω», λέει η Ντόνα. «Γιατί το ερευνά η Ελίζαμπεθ;»

Ο Μπόγκνταν σηκώνει τους ώμους. «Γιατί η Τζόις ήθελε να γνωρίσει έναν τύπο που δουλεύει στην τηλεόραση, νομίζω. Δεν κατάλαβα στ' αλήθεια».

Η Ντόνα γνέφει καταφατικά – λογικό τής ακούγεται. «Είχε καθόλου σημάδια το πτώμα; Ξαν να είχε σκοτωθεί νωρίτερα, πριν πέσει τ' αμάξι απ' τον γκρεμό;»

«Πτώμα καθόλου, μόνο κάτι ρούχα κι αίματα. Το πτώμα πετάχτηκε απ' το αυτοκίνητο».

«Βολικό για τον δολοφόνο». Η Ντόνα δεν ήταν μαθημένη σε τέτοιες κουβέντες μετά το σεξ. Συνήθως αναγκαζόσουν ν' ακούσεις για τη μηχανή του άλλου, ή για την πρώτην που 'χε μόλις συνειδητοποιήσει ότι αγαπούσε ακόμη. Ή έπρεπε να τον ανεβάσεις με εμπυχωτικό λογύδριο. «Θεαματικό, ωστόσο. Εφόσον ο δολοφόνος ήθελε να στείλει μήνυμα σε κάποιον. Δύσκολο να αδιαφορήσεις».

«Νομίζω ότι είναι πολύ μπερδεμένο», λέει ο Μπόγκνταν. «Για φόνο. Αμάξι, γκρεμός, παραπάει».

«Κι είσαι ειδήμων στους φόνους τώρα;»

«Διαβάζω πολύ», λέει ο Μπόγκνταν.

«Ποιο είναι το αγαπημένο σου βιβλίο;»

«*Το βελουδένιο κουνέλι*»,* λέει ο Μπόγκνταν. «Ή η αυτοβιογραφία του Αντρέ Αγκάσι».

Λες ο Μπόγκνταν να μπορούσε να σκοτώσει τον πρώην της, τον

* Παιδικό βιβλίο της Αγγλοαμερικανίδας Μάρτζορι Γουίλιαμς. Στα ελληνικά κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Λιβάνη σε μετάφραση Γιώτας Λιβάνη (2021). (Σ.τ.Μ.)

Καρλ; Έχει φαντασιωθεί τον φόνο του Καρλ κάμποσες φορές. Μήπως ο Μπόγκνταν θα μπορούσε να ρίξει το ηλίθιο Mazda του Καρλ σε κάναν γκρεμό; Μα πάνω που η σκέψη λάμπει στο μυαλό της, και τεντώνεται σαν γάτα που βρήκε λιακάδα, συνειδητοποιεί πως δεν τη νοιάζει πλέον ο Καρλ. Δείξου μεγαλόψυχη, Ντόνα. Άσε τον Καρλ να ζήσει.

«Θα μπορούσε να ζητήσει βοήθεια από μένα και τον Κρις», λέει η Ντόνα. «Θα ρίχναμε ίσως μια ματιά στην υπόθεση. Όνομα θυμάσαι;»

Ο Μπόγκνταν σηκώνει τους ώμους. «Μπέθανι Τάδε. Αλλά τους αρέσει να τα λύνουν μόνοι τους αυτά».

«Πες το ψέματα», συμφωνεί η Ντόνα και τινάζει το μπράτσο κατά μήκος του αχανούς του στήθους. Ελάχιστες φορές έχει νιώσει τόσο συναρπαστικά σπιθαμιαία. «Μ' αρέσει να συζητάω για φόνους μαζί σου, Μπόγκνταν».

«Κι εμένα μ' αρέσει να συζητάω για φόνους μαζί σου, Ντόνα. Αν και δε νομίζω ότι αυτό ήταν φόνος. Πολύ βολικό».

Η Ντόνα υψώνει το βλέμμα, για μια ακόμα φορά, σ' αυτά τα μάτια. «Μπόγκνταν, μου υπόσχεσαι πως αυτή δεν είναι η τελευταία φορά που κάνουμε σεξ; Γιατί ειλικρινά θα 'θελα να κοιμηθώ τώρα, και έπειτα να ξυπνήσω πλάι σου και να το ξανακάνω».

«Σ' το υπόσχομαι», λέει ο Μπόγκνταν, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της.

Έτσι πρέπει να κοιμάσαι κανονικά, σκέφτεται η Ντόνα. Πώς ήταν δυνατόν να μην το 'ξερε ως τώρα; Ασφαλής κι ευτυχής και χορτάτη. Κι οι φόνοι κι η Ελίζαμπεθ, και τα τατουάζ, και το να 'σαι διαφορετικός και να 'σαι ίδιος, κι αμάξια και γκρεμοί και ρούχα, και το αύριο, το αύριο, το αύριο.

Παραδέχομαι ότι ο φόνος της Μπέθανι Γουέιτς ήταν δική μου ιδέα.

Σκαλίζαμε όλοι τους φακέλους, ψάχνοντας νέα υπόθεση για τη Λέσχη Φόνων της Πέμπτης. Ήταν μια γεροντοκόρη στο Ράι, για παράδειγμα, στις αρχές του '80, που 'χε πεθάνει αφήνοντας στο κατόπι της τρεις αγνώστων στοιχείων σκελετούς και μια βαλίτσα με πενήντα χιλιάδες λίρες στο κελάρι. Ήταν η αγαπημένη της Ελίζαμπεθ, και συμφωνώ ότι θα 'χε πολλή πλάκα, αλλά, με το που είδα το όνομα «Μπέθανι Γουέιτς» σ' έναν άλλο φάκελο, το αποφάσισα. Δεν πατάω πόδι συχνά, αλλά όταν το κάνω, το πόδι είναι αμετακίνητο. Η Ελίζαμπεθ μούτρωσε, όμως οι άλλοι ήξεραν ότι δεν είχε νόημα να διαφωνήσουν. Δεν είμαι εδώ μόνο για να φέρνω τσάι και μπισκότα, ξέρετε.

Τη θυμόμουν την Μπέθανι Γουέιτς, εννοείται, κι είχα διαβάσει κι ένα άρθρο που 'χε γράψει ο Μάικ Γουάγκχορν στην *Kent Messenger* για τη δολοφονία της, οπότε σκέφτηκα, να τα μας, Τζοΐς, ύποπτο δείχνει αυτό, *συν* ότι μπορεί να γνωρίζεις τον Μάικ Γουάγκχορν.

Είναι τόσο μεγάλο λάθος αυτό;

Έβλεπα τον Μάικ Γουάγκχορν στο *South East Tonight* κι εγώ δε θυμάμαι από πότε. Έτσι και δολοφονηθεί κανείς, ή οργανώσει βεγγέρα στα νοτιοανατολικά, ο Μάικ θα είναι εκεί, μ' αυτό το μεγάλο χαμόγελο στα χείλη. Στην πραγματικότητα, δε χαμογελάει με τους φόνους. Τότε σοβαρεύει, και του πάει τρομερά. Μάλιστα, προτιμώ το σοβαρό του πρόσωπο, οπότε, αν έχει συμβεί φόνος, τουλάχιστον

βγαίνει και κάτι καλό απ' την υπόθεση. Φέρνει λίγο στον Μάικλ Μπουμπλέ, αν ήταν στα χρόνια μου.

Η Μπέθανι Γουέιτς ήταν ξανθιά και βόρεια και σκοτώθηκε σ' ένα αμάξι που έπεσε απ' τον Γκρεμό του Σαϊξπηρ, κοντά στο Ντόβερ. (Δίπλα στην εθνική Α20, το τσέκαρα, διότι υποπτεύομαι ότι θα πάμε κάποια στιγμή.) Το περιστατικό πρέπει να συνέβη πριν από περίπου δέκα χρόνια. Θα νόμιζες ότι ήταν απλώς αυτοκτονία, γκρεμοί κι αμάξια και τα συναφή, αλλά υπήρχαν ένα σωρό άλλες παράμετροι. Κάποιος είχε θεαθεί μαζί της στο αυτοκίνητο λίγο νωρίτερα, είχε λάβει μυστηριώδη μηνύματα στο κινητό της, κάτι θόλωνε τα νερά. Οπότε η αστυνομία το χαρακτήρισε φόνο, και, μελετώντας τα αρχεία τους, τείναμε να συμφωνήσουμε.

Τότε, η υπόθεση ήταν μεγάλη είδηση στα μέρη μας. Δε συμβαίνουν και τρομερά πράγματα στο Κεντ, οπότε φαντάζεστε. Είχαν οργανώσει βραδιά μνήμης, και θυμάμαι τον Μάικ να κλαίει, κι η Φιόνα Κλέμενς αναγκάστηκε να περάσει το χέρι γύρω απ' τους ώμους του ενώ ήταν στον αέρα. Η Φιόνα, στο μεταξύ, ήταν η νέα συμπαρουσιάστρια.

Η Φιόνα Κλέμενς είναι τόσο διάσημη πλέον, που πολλοί δεν ξέρουν ότι ξεκίνησε απ' το *South East Tonight*. Ρώτησα τον Μάικ αν βλέπει το τηλεπαιχνίδι της, το *Stop the Clock*, αλλά είπε πως δεν το βλέπει. Κάτι που τον καθιστά μοναδικό στη χώρα. Η Πολίν –η μακιγέζ, και θα επανέλθουμε σε δαύτη– είπε ότι ο Μάικ, απλά, ζηλεύει, αλλά εκείνος απάντησε ότι δε βλέπει τηλεόραση.

Θα είμαι ειλικρινής μαζί σας. Ήλπιζα ότι απόψε θα φλέρταρα με τον Μάικ, κι εκείνος θα μου έλεγε πόσο του άρεσε το κολιέ μου, κι εγώ θα κοκκίνιζα και θα χαχάνιζα, κι η Ελιζαμπεθ θα γύριζε τα μάτια ειρωνικά.

Αλλά τζίφος, δυστυχώς.

«Πόζα πολλή, σκέτο μαλλί», όπως το έθεσε ο Ρον. Ο Μάικ με φίλησε πεταχτά στο μάγουλο και σε μια φάση το χέρι του άγγιξε το δικό μου κι ένιωσα ηλεκτρισμό, αλλά νομίζω ότι ήταν ο συνδυασμός της παχιάς μοκέτας έξω απ' το ρεστοράν και της καινούργιας μου ζακέτας.

Το απόγευμα πήρε συνέντευξη απ' τον Ρον: κάνουν ένα αφιέρωμα στις κοινότητες συνταξιούχων στο *South East Today*. Η όλη φάση προέκυψε κατόπιν προτροπής της Ελιζαμπεθ· μ' έβαλε να στείλω

μείλ σ' έναν απ' τους παραγωγούς. Αν θες να δελεάσεις κάποιον, μίλα με την Ελίζαμπεθ.

Οφείλω να παραδεχτώ ότι ο Ρον στην πραγματικότητα ήταν πολύ καλός. Ξέρει πότε να γοητεύει. Μίλησε για τη μοναξιά και τη φιλία και την ασφάλεια, κι ήμουν πολύ περήφανη γι' αυτόν, που άνοιξε τόσο την καρδιά του. Είναι φανερό ότι ο Ιμπραϊμ τον επηρεάζει. Σ' ένα σημείο αφαιρέθηκε κι άρχισε να μιλά για την ομάδα του, αλλά ο Μάικ τον επανέφερε στο θέμα.

Αυτό που θέλαμε στ' αλήθεια απ' το όλο σχέδιο, ωστόσο, ήταν πληροφορίες σχετικά με την Μπέθανι Γουέιτς, κι ο Μάικ σαφώς ήταν πρόθυμος να κουβεντιάσει. Ήταν τύφλα, και μας είπε ένα σωρό πράγματα που γνωρίζαμε ήδη απ' τους φακέλους, αλλά είχε πάρει φωτιά.

Τα βασικά δεδομένα είναι τα εξής. Η Μπέθανι ερευνούσε μια τεράστια υπόθεση φοροδιαφυγής. Σχετική με εισαγωγές κι εξαγωγές κινητών τηλεφώνων. Η κομπίνα είχε αποφέρει εκατομμύρια.

Πίσω της κρυβόταν μια γυναίκα ονόματι Χέδερ Γκάρμπατ. Δούλευε για έναν τύπο ονόματι Τζακ Μείσον, ντόπιο απατεώνα, κι υπήρχε ευρέως η άποψη ότι εκείνη διηύθυνε την επιχείρηση για λογαριασμό του. Η Χέδερ κατόπιν μπήκε φυλακή για την απάτη, αλλά ο Τζακ Μείσον δε φυλακίστηκε. Τυχερός ο Μείσον.

Ένα σούρουπο του Μαρτίου, η Μπέθανι είχε στείλει γραπτό μήνυμα στον Μάικ, κι ο Μάικ περίμενε να τη συναντήσει, λαμπερή και αεράτη, το πρωί της επομένης. Αλλά η Μπέθανι ποτέ δεν είδε το πρωί της επομένης.

Το επίμαχο βράδυ είχε θεαθεί να φεύγει απ' το διαμέρισμά της στο συγκρότημα – παλιά τα λέγαμε πολυκατοικίες, έτσι δεν είναι;– γύρω στις δέκα, κι έκτοτε τα ίχνη της αγνοούνταν για κάμποσες ώρες – κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν. Εμφανίστηκε πάλι σε μια κάμερα της τροχαίας κοντά στον Γκρεμό του Σαίξπηρ γύρω στις τρεις τα ξημερώματα. Είχε έναν αγνώστων στοιχείων συνεπιβάτη.

Το αμάξι εντοπίζεται αργότερα στον πάτο του Γκρεμού του Σαίξπηρ, διαλυμένο, και περιέχει το αίμα και τα ρούχα της, αλλά όχι το πτώμα της. Κάτι που μου μοιάζει ύποπτο, αλλά καταπώς φαίνεται συμβαίνει συχνά, με τα τοπικά ρεύματα της παλιόρροιας. Έναν χρόνο αργότερα, χωρίς το παραμικρό σημάδι της, και με τους τραπεζικούς λογαριασμούς της να παραμένουν άθικτοι, ένα πιστοποιητικό

εικαζόμενου θανάτου είχε εκδοθεί. Κι αυτό τυπικό, μα μολαταύτα αναρωπιέσαι, πού είναι το πτώμα; Δεν το είπα μεγαλόφωνα στον Μάικ, διότι φαίνεται ότι η Μπέθανι Γουέιτς είναι γι' αυτόν πρόσωπο μεγάλης σημασίας.

Μας έδωσε μια νέα πληροφορία. Ένα γραπτό μήνυμα που του 'χε στείλει η Μπέθανι. Είχε ανακαλύψει κάποια νέα στοιχεία, κάτι σημαντικό. Ο Μάικ δεν έμαθε ποτέ περί τίνος επρόκειτο.

Η Χέδερ Γκάρμπατ ήταν προφανώς η βασιική ύποπτη, με όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που συνέλεγε η Μπέθανι γι' αυτή, αλλά δεν μπορούσαν με κανέναν τρόπο να τη συνδέσουν με τον θάνατό της. Όσο κι αν προσπάθησαν, δεν κατάφεραν να συνδέσουν ούτε τον Τζακ Μείσον. Λίγο αργότερα, η Χέδερ φυλακίστηκε για την απάτη, κι όλοι άφησαν πίσω την υπόθεση.

Αλλά ο Μάικ δεν την άφησε πίσω του ποτέ. Τα κομβικά ερωτήματα, κατά την κρίση του, είναι τα εξής:

Ποια ήταν τα καινούργια αποδεικτικά στοιχεία για τα οποία του 'χε στείλει μήνυμα η Μπέθανι; Δεν υπήρχε τίποτα στα δικαστικά αρχεία, αλλά μήπως είχε κρατήσει κάποιο δικό της αρχείο πουθενά; Μήπως θα συνέδεε τον Τζακ Μείσον με το έγκλημα; Ο τύπος είναι ακόμη ελεύθερος. Και ζάπλουτος.

Για ποιο λόγο έφυγε η Μπέθανι απ' το σπίτι της στις δέκα το επίμαχο βράδυ; Πήγαινε να συναντήσει κάποιον; Να ξεμπροστιάσει κάποιον; Και γιατί της πήρε πάνω από τέσσερις ώρες να φτάσει στον Γκρεμό του Σαίξπηρ; Πρέπει να 'χε κάνει στάση κάπου, αλλά πού; Συνάντησε κανέναν;

Και τέλος, εννοείται, ποιος ήταν ο συνεπιβάτης στο αυτοκίνητό της;

Υπάρχει αρκετό υλικό για να βάλουμε μπρος. Ήταν εμφανές ότι ακόμα κι η Ελίζαμπεθ είχε αρχίσει να τοιμπάει στο τέλος.

Κατόπιν ήπιαμε όλοι μερικά ποτά ακόμα. Η Πολίν κι ο Ρον μοιράστηκαν ένα επιδόρπιο, που μπορεί να σας φανεί φυσιολογικό, αλλά εγώ δεν έχω δει ποτέ τον Ρον να μοιράζεται το φαί του, πολύ δε μάλλον ένα μπανάφι. Οπότε δώστε προσοχή.

Μέχρι να το καταλάβουμε, κόντευε οκτώ το βράδυ! Ο Άλαν ήταν έξω φρενών όταν γύρισα. Όταν λέω *έξω φρενών*: ήταν κουλουριασμένος στον καναπέ, και μου ύψωσε το φρύδι, σαν να έλεγε: «Είναι αυτή ώρα για το βραδινό μου, ξετσίπωτη σουρλουλού!» Ξέρετε

πώς κάνουν τα σκυλιά. Του 'χα φέρει λίγη μπριζόλα απ' το εστιατόριο ωστόσο, οπότε σύντομα άλλαξε στάση. Την κατέβασε αμάσητη, χωρίς δεύτερη σκέψη. Ο Άλαν έχει ένα σωρό ιδιότητες, αλλά σαφώς δεν είναι βουδιστής.

Γκουγκλάρω τη Χέδερ Γκάρμπτα κι ακούω το World Service στο ράδιο. Δεν είναι εύκολη στο γκουγκλάρισμα, διότι υπάρχει και μια Αυστραλή παίκτρια του χόκεϊ που λέγεται Χέδερ Γκάρμπτα, και τα περισσότερα αποτελέσματα αφορούν αυτή. Μάλιστα, καταλήγω να βρίσκω την παίκτρια του χόκεϊ πολύ ενδιαφέρουσα, και πλέον την ακολουθώ στο Instagram. Έχει τρία πανέμορφα παιδιά.

Η Χέδερ Γκάρμπτα παραμένει στη φυλακή (όχι η παίκτρια του χόκεϊ, αλλά το ξέρετε αυτό). Μάλιστα, φαίνεται πως είναι κρατούμενη στις φυλακές Ντάργουελ, που μπορεί να αποβεί βολικό για όλους τους ενδιαφερόμενους. Διότι, ασφαλώς, ξέρουμε ήδη έναν κρατούμενο στις φυλακές Ντάργουελ. Έστειλα μήνυμα στον Ιμπραΐμ, μια ιδέα που θα του αρέσει πολύ.

Τώρα στο ραδιόφωνο λένε για κρυπτονομίσματα, οπότε θα τα γκουγκλάρω κι αυτά. Bitcoin, αυτό είναι το πιο σπουδαίο. Ενδιαφέρον ακούγεται, και κάνει θραύση σύμφωνα με την εκπομπή, αλλά είναι ριψοκίνδυνο. Μόλις μιλούσαν με κάποιον που έβγαλε ένα εκατομμύριο από δαύτο, πριν κλείσει τα δεκάξι, κι ο ίδιος ήταν σαφώς υπέρ.

Ο Τζέρι κι εγώ είχαμε κάτι ομόλογα, αλλά ο πειραματισμός μου με τα λεφτά δεν πήγε παραπέρα. Μήπως να ζήσω λίγο επικίνδυνα; Να κάνω κάτι διαφορετικό; Να γίνω η ίδια διαφορετική; Διαφορετική από τι, ωστόσο; Ποια είμαι;

Ποια είμαι; Είμαι η Τζόις Μεντοουκρόφτ, κι αυτό μου αρκεί για να πορεύομαι.

Η νύχτα είναι για ερωτήσεις δίχως απαντήσεις, και δε μ' αρέσουν οι αναπάντητες ερωτήσεις. Τις αφήνω στον Ιμπραΐμ. Θέλω ερωτήσεις που απαντούνται.

Ποιος σκότωσε την Μπέθανι Γουέιτς; Να μια σωστή ερώτηση.

Η μέρα χάραξε στο Κούπερς Τσείζ. Απ' το παράθυρο του διαμερίσματος της Ελίζαμπεθ βλέπεις τους περιπατητές σκύλων και μερικούς αργοπορημένους που σπεύδουν στο μάθημα Ζούμπα για ογδόντα και πάνω. Ο αέρας βουίζει από φιλικούς χαιρετισμούς, απ' το κελιάδισμα των πουλιών, κι απ' τα φορητάκια της Amazon που φέρνουν τα δέματα.

«Τι κοιτάς συνέχεια το κινητό;» ρωτά ο Μπόγκνταν. Κάθεται απέναντι απ' τον Στίβεν, με τη σκακιέρα ανάμεσά τους, αλλά η Ελίζαμπεθ του 'χει αποσπάσει την προσοχή.

«Λαμβάνω μηνύματα, καλέ μου», λέει η Ελίζαμπεθ. «Έχω φίλους».

«Μόνο η Τζόις σου στέλνει μηνύματα», λέει ο Μπόγκνταν. «Κι εγώ. Κι είμαστε κι οι δύο εδώ».

Ο Στίβεν κάνει μια κίνηση. «Ορίστε, πρωταθλητή».

«Δίκιο έχει», λέει η Τζόις, ρουφώντας τσάι από μια κούπα. «Γιόρκασιρ είναι αυτό το τσάι;»

Η Ελίζαμπεθ σηκώνει τους ώμους σαν να λέει, *Πού θες να ξέρω*, κι επιστρέφει στα έγγραφα που 'χει απλωμένα μπροστά της. Αποδεικτικά στοιχεία απ' τη δίκη της Χέδερ Γκάρμπατ. Άμεσα διαθέσιμα στο κοινό, εφόσον δε σε πειράζει να περιμένεις κάνα τρίμηνο. Ή άμεσα διαθέσιμα σε κάνα δώρο, αν είσαι η Ελίζαμπεθ. Πρέπει να πάρει να κοιτάει το κινητό της. Το τελευταίο μήνυμα έλεγε:

Δε γίνεται να με αγνοείς για πάντα, Ελίζαμπεθ. Έχουμε πολλά να πούμε.

Σε αντίθεση με τη σφαίρα, ο Ρίτσαρντ Όσμαν ποτέ δεν αστοχεί.

THE TIMES

Έξυπνο, συμπονετικό
και πολύ αστείο.

MARIAN KEYES, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Συγκινητικό, εύθυμο
και πολύ αγωνιώδες.

JEFFREY DEEVER, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ΤΕΣΣΕΡΙΣ
ΑΠΙΘΑΝΟΙ ΦΙΛΟΙ.
ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΧΩΡΙΣ ΠΤΩΜΑ.
ΚΑΙ Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ
ΤΟΥΣ ΧΤΥΠΑ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ.

Καλώς ήρθατε στη Λέσχη
ΦΟΝΩΝ
της Πέμπτης.

Η ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΣΕΙΡΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ
ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΡΡΙΨΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΡΕΚΟΡ

Βιβλίο με πολύ χιούμορ
και συναίσθημα.

HARLAN COBEN, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Σκέτη απόλαυση.

KATE ATKINSON, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 27736